

KARÁCSONYI ZSOLT

Tisztán hallom a saját hangom is

Míntha a Hangod hallanám: „Fel, Brongsiwan felé!
Vitorlát húzz, dárdát szegezz, csörrenjenek láncok,
zúgjanak harangok, indul a nép, elindul Brongsiwan felé!”
Milyen idő van Brongsiwanban? „Hercegi idő.”
Milyen a herceg Brongsiwanban?
„Mint felhők füstje, emlék aranya.”

Míntha a Hangod hallanám, mit keresel te Itt?
Míntha a lépted hallanám. Nincsenek lépteid.
Mégis lapok zizegnek, szél támad, eső indul,
olvasható lesz minden repülésben:

„Fel, egyre feljebb, fel Brongsiwan felé!”

És mondd,
ha odaérünk, kit találunk mi ott?
És mondd, ha odaérünk, kit találunk mi ott?
És mondd, ha odaérünk,
kit találunk mi ott?

Tisztán hallom a saját hangom is:
„Irány: Brongsiwan. Fel, Brongsiwan felé!”

A megtalált jel elveszett helye

Megint az illat mélyén rejtjed el.
Lehetne mégis, gesztusod, szavad.
Megint a mozgás mélyén rejtjed el,
a mozdulatlan újra átragyog.

Megint a fények mélyén rejtjed el.
A kertek helyén színek szirma hull.

És legvégül az illattal mi lesz?
„Lakozni fog. Ennyit tudni: elég.”